

הצדיק ממדויץ

בימי שבתות וחגים הנני מצי בין כתלי "מדויץ".
כל אותו יום כפר תשל"ד רעש מכנית צבאית
בקטע שבין פנת היליני רבינשטיין - דיזנגוף 40.
פלצים נפרצה הדלת: "יש פה מקלט? יש פה מלחמה".

כרגע הרבי ממדויץ עמד בחזרת הש"ץ ומפני חטאין.
הא נגיד ונגין של נגנים אשר רבי שמואל אליהו
עמד בזמרתם, נגני השחרית: "הכל ידך", אל אדון.
ולא אל אשר שבת, שמנגניהם נשמע למי שזכר

את היהדים של פלגיה בשפתם היידיש, די
פארשיקטע שפראך, השפה ששלחה לגזרה, השפה שהגלתה לגזרה,
מן הזמנים האחרונים "שהיתה האנטיסעמיטישקייט".
הקהל על מקמת הישיבה ישב ומאזין בשקט. אחר

ומפני חטאין עלינו מארצנו ונתרחקנו מעל
אדמתנו, ואין אנו יכולים לעשות חובותינו
בבית בחירתה, בבית הגדול והקדוש שנקרא
שמה עליו, מפני הירד שנשתלחה במקדשה. יהי
רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלך
רחמן, שתשוב ותרחם עלינו ועל מקדשה
ברחמיך הרבים, ותבנהו מהרה ותגדל כבודו.
אבינו מלכנו, גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה,
והוסע והנשא עלינו לעיני כל חי, וקרב פוורינו

הכל יודוך לשבח
והכל יאמרו: אין קדוש כיהוה.
הכל ירוממוך סלה יוצר הכל.
האל הפותח בכל יום דלתות שערי מנחה,
ובוקע חלונות רקיע,
מוציא חמה ממקומה ולבנה ממכון שבתה

אל אדון על כל המעשים,
ברוך ומברך בפי כל הנשמה,
גדלו וטובו מלא עולם,
דעת ותבונה סובבים הודו.

לאל אשר שבת מכל המעשים, ביום השביעי
נתעלה וישב על כסא כבודו, תפארת עטה
ליום המנוחה, ענג קרא ליום השבת, זה שיר
שבח של יום השביעי, שבו שבת אל מכל
מלאכתו, ויום השביעי משבח ואומר: מןמור
שיר ליום השבת, טוב להדוה ליהוה.

מהלך בגן הזמרה, והקהל סביל לו. בקטע
 "איזה מקומן", בשמיעת המלים: "פרים הנשרפים"
 נשמע מפנתו של רבי, קל של ספר עצב ונדר להם.
 עזר ועצב¹ לפרים. לא שמעתי שמישהו יתן צער

על בעלי חיים שהקריב בבית המקדש. וכאן
 מציא את המלים ומעלה אתן על מיתרי
 הצ'לו שלו. בנגן קל הנדר להם, אלה בני
 ענק גדלי עינים. אלה גדלי ענק לצוארם בבתי מטבחיהם עם היכלי קרנים.

אלה בלחיים שיש לאל כוחם לשלח בשפר געיתם - באים
 לטל מהם געיתם. הריני מקרב עצמי לשמע את
 הנגן ואת התנחן על "הפרים הנשרפים" של הצדיק ממזויץ, אשר עיניו
 גדלת בעיני הפרים שגשג לאלהים. לאחר מכן

שחרית

סדר חקרבות

ה

משנת חובתים

אזרחי מקומן של ובהים: קדשי קדשים שחיתתו בצסון.
 פר ושעיר של יום הכסורים שחיתתו בצסון. וקבול דמן
 בכלי שרת בצסון. ודמן טעון הנה על בין הכדים ועל
 הפרכת ועל מנבח הזהב. מתנה אחת מהן מעקבת. שריה
 הדם היה שוסף על יסוד מערכי של מנבח החיצון. אם לא
 נתן לא עכב.

קרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שחיתתו בצסון.
 וקבול דמן בכלי שרת בצסון. ודמן טעון הנה על הפרכת
 ועל מנבח הזהב. מתנה אחת מהן מעקבת. שריה הדם היה
 שוסף על יסוד מערכי של מנבח החיצון. אם לא נתן לא
 עכב. אלו ואלו נשרפין בבית הדשן.



כי ידיו ה' עמו ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי אולת יד ואפס עצור ועזוב. (דברים לב לו)

לכן הקני מביא רעה אל בית ירבעם והקרתי לירבעם משתין בקיר עצור ועזוב בישאל ובערתי אחר
 בית ירבעם כאשר יבער הגלל עד תמו. (מלכים א י"ד י')



אני חזר למקמי רגע, פצע ושבע.
 "אבער ס'אי דאך", הלא יש זה, על מדינת ישראל אמרת.
 "יראת אלהים שרפת את כל היראות", אמרת.
 "צריכים להאמין ביציאת מצרים השלמה", אמרת.

אדין מנוחה

ד אלול תשס"ד, 1 ספטמבר 1984

4

השירים "כל דיגרי"

כפית המחר

העולם כגוי על אנשים
שיחשבו עליו.
נאני כגוי על העולם
שישמע אותי.

היום נמשיכי כפית בעלסת.
כפית בעלסת: טאק-טיק-טאק.
טאק-טיק-טאק - ומו רב כפית בעלסת
טאק-טיק-טאק - נאח הנחתם הכלצתי.

ילדה קפצה מהמדרכה אל הקביש,
ומהקביש אל המדרכה.
וורקת ימינה ווורקת שמאלה את
צמותיה קכה - נאח הנחתם הכלצתי.

עברתי על יד חנות נראיתי
שאוקלים עונת קרם על
צלסת של גיר. את הנחתם הכלצתי -
תשכתי על העונה.

חניע חומו

בית קושצי אכרים מביט לפצע.
לא מעיט ליצר. (א)
כל נדרי לא נדרם. (ב)
כל דיגי לא דינם.

איו השד נורא כל דו
קמי שמתארים אמן.
אכל הסאור
הוא נכו.

לשאל את מי: לקטע או לא
לקטע. איו מה לשאל.
שאל את כל מי שאהה רוצה.
הוא יגיד לך: "שאל את עצמך".

אחיות ואחים בריאים ושלמים,
לבושים לבו עד רגל וראש.
כשלה וכחמורה, כיום
מקפידים וכלילה.

אחים ואחיות
לבושים צייק צ'אק,
הואים
והיאות.

שמר את ההצטננות
לעצמך.
ואל תסיר אותה
קרבים.

הגיע הזמן לומר את הנגון.
נאני לא מוכן.
אתה חושב שעם הנגון
זה יצור לך?

כבר אתה כורסס את הכרנול
בבית החולים.
קורצו את צבע המסה
לבו גלוי.

(א)

כי הנה כחמר ביד היוצר, ברצותו מרחיב וברצותו מקצר.
כן אנהנו בדרך חסד וצדק, לברית הבט ואל חסן ליצר.
כי הנה כאבן ביד המסחת, ברצותו אוחו וברצותו מקמת.
כן אנהנו בדרך, מחיה וממותת, לברית הבט ואל חסן ליצר.
כי הנה כגרון ביד החרש, ברצותו דבק לאור וברצותו פרש.
כן אנהנו בדרך, תומך עני ורש, לברית הבט ואל חסן ליצר.
כי הנה כהנה ביד המלח, ברצותו אוחו וברצותו שלח.
כן אנהנו בדרך, אל טוב וסלח, לברית הבט ואל חסן ליצר.
כי הנה כזכוכית ביד המונג, ברצותו חונג וברצותו ממונג.
כן אנהנו בדרך, מעביר ודון ושונג, לברית הבט ואל חסן ליצר.
כי הנה כרעפה ביד הרוקם, ברצותו מישר וברצותו מעקם.
כן אנהנו בדרך, אל קנא ונוקם, לברית הבט ואל חסן ליצר.
כי הנה כפסוף ביד הצורף, ברצותו מסנסג וברצותו מצרף.
כן אנהנו בדרך, ממציא למור חרף, לברית הבט ואל חסן ליצר.

(ב)

מצויב ליל יום כפור
יד 27
מצמידים סני חסובי חקל אחו מיוסין השי"ב ואחר משמאלו עד שמסיוס ונסלת, ומתחילים
לומר בשיבוח של מעלה, וחקל אר כל נדרי עם השי"ב בלחש, ואין תנאי השי"ב מועיל לצבור
על דעת חקקום ועל דעת כף ובישיבה של משה אנו מתירין
תקול בישיבה של מעלה להחפול עם תעבדנים:
נדרי, ואסרי, ושבועי, וחרמי, וקונמי, וקנוסי,
וכנויי, דנדרנא, ודאשפפצנא, ודאחרים קנא,
ודאסרנא על נפש תנא: מיום כפרים זה עד יום
כפרים הבא עלינו לטובה. בקלהון איחברנא
בהון, בקלהון זהון שרון, שביקין, שביתין, בטלין
ומבטלין. לא שרירין ולא קימין: נדרנא לא
נדרי, ואסרנא לא אסרי, ושבועתנא לא
שבועות: גים

לפני החירורג

דבר ראשון - הוא נסו עלי מקט.
קולו לבן. ציניו לבן. עורו לבן.
סם הפסד בא אלי.
למח גור כפסדע של גשם.

שאלתי את החירורג: "של הנחתו"
אמר: "של". הוספתי ושאלתי.
הוסיף החירורג: "איגני
חסידולוג".

א

שמע ישראל, יהוה אלהינו, יהוה אחד: הוא
אלהינו, הוא אבינו, הוא מלכנו, הוא מושיענו,
והוא יושיענו ויגאלנו שנית, וישמיענו ברחמי
לעיני כל חי לאמר: הן נאלתי אתכם אחרי
כראשית להיות לכם לאלהים, אני יהוה
אלהיכם, אדיר אדירנו, יהוה אדירנו, מה אדיר
שמוך בכל הארץ. והיה יהוה למלך על כל
הארץ, ביום ההוא יהיה, יהוה אחד ושמו אחד:
ובדברי קדשך כתוב לאמר: ימלך יהוה לעולם,
אלהינו ציון לדר ודר, הללויה:

קדשה גמיה
ה' 901

ד

ומשפט ושם נסהו: ויאמר אם-שמוע תשמע לקול ויהוה
אלהינו והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל-
חקיו כל-המחלה אשר-שמתי במצרים לא-אשים עליך כי
אני יהוה רפאך:

שמיא טו כו

אלו לעיר אסרת שנתנה לי להקגס.
שנתנה לי לא לצוב אותה.
שם אביד חירורגה.
שם רופאה.

עיר אסרת, קצת מכניסה אורחים.
קצת שרתנית בקני הניר. קצת עוזר
לצבר על הפסד. קצת אטה מתנשא על
הרית. על אונסיה. על תולדותיה. על חושבית השנים, כולל החירורג.

א

הוא אביד, חירורגה. הוא אביד החירורג.
העיר אסרת. שם תבא. מתרפס עליה. אשר
היא אביד. היא חירורגה.
היא רופאה. (ד)

היא אביד. היא חירורגה.
היא העיר אשר תבא לקניה.
מסנה יש לו את ההתרפסות.
היא האסרת. אשר מתרפס עליה.

כט שבת חסיל, 31 ינואר 1976

איו כנחוח דומה למסע.
איו קשוח ממנו.
נחוח הוא כנסיצה
שנסעתי לארץ ישראל.

זה התחיל עם קסם הנסיצה עצמה.
לח המשיכה לעולם הגדול.
עוקתי את הכל.
חסרתי את הכל.

אלו עוד פעם לראות את אבי
מכריש את בוכעו השחור העגל.
אלו עוד פעם לשמע את אמי
לסעמים קוראת לי בשם.

ואלו קה, עוקרת שנה
נעוד שנה, שנה אסר
שנה אסר שנה, נאסר קה
יהיה כמו לא נולדתי.

1 אדר א תשל"ו, 7 פברואר 1976

בחזרה מן החירורג

על הרקס הדק
עצים חביבי עמרת.
הרקס רוכז על דיגרי זקב.
הקבואה מן החוז
הנוף על השירות
הנחוח הזה בשוף.

אסר הדברים האלה
נאמר אלי: חיל אלסער, הגה
הגה באק:
הגוף אינו אלא נוף.
מלא התפוצציות והתפוצציות.
קה רואה אותו החירורג הקדש

המצייר על קירות בית החולים.
הגוף משנה את הנוף.
הגוף משנה את הנוף.
הגוף נואף את השכע.
יש פלוג באקמה.
האם צועק השכעו

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אב
אליו אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח-נא את-בנך את-
יחידך אשר-אהבת את-יחזק וליך-לך אל-ארץ המדיה
והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: וישבם

1

יוצר ומשקמים באים אלי. יוצר ומשקמים זה לזה.
דוקטור ליון דוקטור טולדנו דוקטור מלמוד דוקטור פהום, ודינה. אחות.
אחד מהם דוקטור את האדמה ברגלו העץ אומר איך שם כתוב (על אלהים) "שמעתי שמעתי, וראיתי
השבע מהטוב בראיו.

2

המשאל מה השאיר מגאטמלה?
אחד מהם דוקטור על השלחו: היו ומנים, ידעתי גפס הקשר.

7

קדוש - כתר
כתר יתנו לך, יהוה אלהינו, מלאכים המוני
מעלה, עם עמך ישראל קבוצי משה.
יחד כלם קדשה לך ישלשו, בדרך האמור
על יד נביאך: וקרא זה אל זה ואמר:
קדוש, קדוש, קדוש יהוה צבאות, מלא כל
הארץ כבודו: כבודו מלא עולם, משרתיו
שואלים זה לזה: איזה מקום כבודו להעריצו,
לעמדתם משבחים ואומרים:



1

דומה הגוף לפרדס קטן.
בבוא היום העלים נוצצים ירק.
בבוא הערב העלים מלאי אבק.
תלוי באיזה צד השמש.
זה דומה לאשה שעוזבה,
שבדלציה אי אפשר.

אי אפשר, אי אפשר.
בוא לארלינגטון,
שם קבורים נשיאי ארצות הברית,
שם קבורים כל אלה,
שבדלציהם
אי אפשר.

הלילה, הים, הקר והרוח
מחזיקים עצמם
על פי דבר.
הלילה הזה, הים, הקר
והרוח, בסרשים מכים בכת גלים,
קול ראשון וקול שני.

יב אור ב' תשל"ו, 14 מארס 1976



תפלה לרוד שמעה יהוה
הקשיבה רנתי האזינה תפילתי. ברא
שפתי מרמה: תפלה לרוד הטה יהוה
אונה ענני. כי עני ואביון אני: תפלה למשה
איש האלהים אלני טעון אמת. היית לנו
בדר נדר: תפלה לעני כי יעטוף, ולסני
יהוה: ישפוך שיחו: תפלה לחבקים
הנביא. על שנינות: שמע ישראל. יהוה
אלהינו יהוה אחד: שמע יהוה
וחנני. יהוה הנה עוזר לי: שמע יהוה
קולי אקרא. וחנני וענני: שמע יהוה
תחנתי. יהוה תפילתי יקח: שמעה
עמי ואדברה ישראל ואעידה בה. אלהים
אליה אנכי: שמע עמי ואעידה בה. ישראל
אם תשמע לי: כי לא בנה ולא שקץ ענות
עני ולא הסתיר פניו ממנו. ובשועו אליו
שמע: כי שמע אל אביונים יהוה.
ואת אסיריו לא בנה: שמע קול תחנוני
בשועי אליה. בנשאי ידי אל רביר קנשך:
שמעה תפילתי יהוה: ושועתי האזינה
אל דמעתתי אל תחרש כי גר אנכי עמך.
תשוב בקל אבותי: יהוה שמע תפילתי
מאזינה ל תחנוני. באמינות ענני בצדקתך:
יהוה שמע. בקראי אליו: יהוה
שמעתי שמעה וראיתי יהוה: שמעה
בקרוב שנים מיהו בקרב שנים תודיע.
ברוני רחם תזכר: מלפניך מלכנו ריקם
הי אל תשיבנו. כי אתה שמע תפלה:
שמע תפלה גרוד כל קשר יבאו:

השפחה ששטה האהבה
הלכו בטל.
אמר זאת.
וישע.

אולי האהבה
הפכה נשמותו אולי היא נקמה להשפחות הנשמות
אמר זאת
אלימלה.

השפחות גם
היא נשמות. לשכב לארץ לשם אלקים.
אמר זאת
וישע.

כל דיני הנשמות של הגוף והנשמה גם יחד באים
מנחות כריתות רגל בלי סם הרדמה.
אמר החירוק. ישראל ממוחזק אומר:
בלי הרדמה. באו ממחלוקה.

אדם כורחים לי רגל
נאני מסבר נגיו.
יאר ומשקחים באים אלי. יאר ומנצחים זה לזה.
היאר והמשקחה עושים והו השע נא. ח

אני והו השפחה נא.

כהושעת אלים בלוד עמך.
בצאתך לישע עמך.
כן הושע נא.

כהושעת גוי ואלהים.
דרושים לישע אלהים.
כהושעת המון צבאות.
כן הושע נא.

ועמם מלאכי צבאות.
כהושעת וכים מבית עבדים.
כן הושע נא.

חנן בידם מעבדים.
כהושעת טבועים בצול גורים.
כן הושע נא.

יארך עמם מעבדים.
כהושעת כנה משוררת וישע.
כן הושע נא.

לגוזה מצאת וישע.
כהושעת מאמר והוצאתי אתכם.
כן הושע נא.

נקיב והוצאתי אתכם.
כהושעת סוכי מובת.
כן הושע נא.

עומסי ערכה להקוף מובת.
כהושעת סלאי ארון בהשע.
כן הושע נא.

צער שלשת בהרון אף וגושע.
כהושעת קהלות בקלה שלחת.
כן הושע נא.

רחום למענם שלחת.
כהושעת שבות שבטי יעקב.
כן הושע נא.

תשיב ותשיב שבות אלהי יעקב.
כהושעת שומרי מצות וחוכי ישועות.
כן הושע נא.

אל למושעות, והושעת נא.

אני והו השפחה נא.

ט

יהוה יהוה אל רחום וחנון, ארך אפים ורב חסד ואמת:
נצר חסד לאלפים, נשא עון ונסע חטאה ונקה.
וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו:
אזכרה אלהים ואהמיה, בראותי כל עיר על תלה בנה,
ועיר האלהים משפלת עד שאול תחתיה, ובכל זאת אנו
ליה ועינינו ליה.
מדת הרחמים עלינו התגלגלי, ולפני קונך תחנתנו
הסילי, ובער עמך רחמים שאלי, כי כל לבב דך וכל
ראש לחלי.
תמכתי יתדותי בשלש עשרה חבות, ובשער דמעות
כי לא נשלבות, לכן שסקתי שח פני בוחן לבות, כטוח
אני באלה ובוכות שלשת אבות.
יהי רצון מלסנך שומע קול בכיות, שתשים דמעותינו
בנאדך להיות, וחצילנו מכל גזרות אכזריות, כי לך
לבד עינינו תלדות.

ס

לוי נגיו אל כל
שמיעת הרגעים. בוא במקום סם מרדים.
כלא במקום סם מרדים אמלא.
קול אחר גל. קול אחר כל כאב אמלא.

לא כמו שכותבים ספר חורב אמלא,
אלא כמו שכותבים אות.
אשה באצבעות מן המקבץ.
לד באצבעות מן העלום.

כל משבצת ממלאים דם.
כל דיו ממלאים דם.
כל כאב ממלאים לח.
כל צד גודע ממלאים באמליקטוס עם כרס.

איד נשכרת לשכרי נכוחית צלחת אחת.
נעד שאוססים ולוקסים הכל מקל
עד מפה ומסוף העולם נעד שם
ומקאו ומתחת רגלים אל פח ושופכים

על כל הכפרים ששכרנו עם כל ההולאה שלנו
מן לאפאחי עד אושפיציו במעיל
קצר חגורת סבו אזור למתניו כפי שאנו,
אחד על ארד אחד על קצר, קבד מלכשים.

ביננים אכד לי הבירו.
לא במקרה. כל העת הנה לי העט.

(נ)

מעריב ליל יום כפור

כשחל יום כפור בחול סתחילים כאן
בשעה מאוחר החזן ברכו חוננים בקול יתברך

חיון ברכו את יי המלך :
יו"ח ברוך יי המלך לעולם ועד :
שמעון ומנחם ויין אליהם פלו לרובב בערכות בנה שמו ושליו לקניו ושמו מרזקם על כל
ברכה ותפלה ברוך שם קבור מלכותו לעולם ועד : הי שם יי מלך מנחם ועד עולם
ברוך אתה יי אל הינו מלך העולם אשר
בברך מעריב ערבים בתקמה פותח שערים
ובתבונה משנה עתים ומחליף את הזמנים
ומסדר את הפוכים במשמרותיהם ברכיע
ברצונו בורא יום וקילה גולל אור מפני חשך
וחשך מפני אור ומעביר יום ומביא קילה
ומבדיל בין יום ובין קילה יי אבאות שמו אל
סי ונזים תמיד ימלה עלינו לעולם ועד
ברוך אתה יי המעריב ערבים :



לעת שמיטת הקצצים לא
היה לי כמה לרשם.

בינתיים מרא ישראל ממודיעץ לארבעה
קניו ויצנס לומר כל אחד
נגיו עד הסעי ובהגיע לבו הקביעי
נגיו עד הסעי צוהו לומר עד סופו.

העבר אלי העבר אלי תחבשות
של התפשות שנאננה.
העבר אלי יום העבר אלי לילה
תחבשות של אהבה.

בינתיים בשמך אותו אדם
והמיר את הנגיו אותו לילה
עמדי ולא היה
בידי לא במקרה.

בא כסלו חשלו, 23 נובמבר 1975